

VĚSTNÍK

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ V PRAZE 4 - LHOTCE

<http://lhotecka.farnost.cz/vestnik>

Číslo 3–4 – Listopad 2011

ÚVODNÍ SLOVO

aneb „programové prohlášení“

Vážení farníci,

před čtyřmi měsíci jsem nastoupil do této farnosti jako nový duchovní. Můj předchůdce pater Bedřich Vymětalík zde požehnaně působil třináct let. S pomocí nadšených kaplanů, členů pastorační rady a mnohých z vás dokázal vytvořit zázemí pro bohatý život farnosti. Též mě zaujalo, že kromě aktivit pro farníky jste též schopni obracet svou pozornost k těm, kteří Krista ještě neznají.

Pokusím se stručně nastínit, co považuji za své hlavní úkoly.

Na prvním místě mám být pastýřem. Tedy v modlitbě předkládat Pánu záležitosti této farní rodiny. Hlásat Boží slovo, slavít eucharistii i další svátosti. Podporovat ducha modlitby a oběti. Zprostředkovávat pohled církve na konkrétní záležitosti víry a života. Být ochotný udělat si potřebný čas na každého, kdo bude o to stát. Pamatovat i na ty, kteří již nemohou pro svůj věk či nemoc mezi nás přijít. Podporovat různá společenství věřících ve farnosti. Být nápomocen těm, kteří se rozhodli přijmout Ježíše jako Spasitele...

K pastýřské službě ale patří i pohled za hranice společenství. Zde se nabízí široké pole působnosti. Jak na rovině osobního svědectví, tak našeho společného úsilí. Kromě adventních a velikonočních katechezí můžeme uvažovat o pořádání evangelizačních alfa kurzů, o jednorázových „misiích“ za pomoci členů některého z řeholních řádů, užší spolupráci s městem, s Thomayerovou nemocnicí apod. Toto všechno ale nemohu dělat sám. Proto budu vděčný za vaši pomoc. Navíc jsem přesvědčen, že kněz není od toho, aby všude byl, o všem rozhodoval a vše řídil. Spíše má podporovat vše dobré, s čím farníci přicházejí a v čem se chtějí angažovat. Život farnosti musí běžet dál, i když ten nebo onen kněz odejde.

Nejsme jen bytosti duchové, proto patří k práci kněze i péče o hmotné záležitosti. Nespravuji svůj majetek, ale váš. Proto musím usilovat o efektivní nakládání s těmito prostředky a vás průběžně seznamovat se stavem hospodaření. Velkou pomoc očekávám v této oblasti od ekonomické rady farnosti, kterou jsem v souladu s církevním právem jmenoval a vám představil 16. října. Více informací o radě a jednotlivých členech bude v příštím Věstníku.

Velkým úkolem je rekonstrukce a rozšíření fary a kostela. Jak jsem však zjistil, někteří z vás mají o této chystané akci nedostatečné nebo zkreslené informace. Proto se této problematice samostatně věnuji v článku na straně 1 a 2.

Děkuji vám všem, kdo se podílíte na chodu farnosti svou modlitbou, obětováním svých těžkostí, prací pro farnost či finanční výpomocí. Ať nás všechny Pán, na mocnou přímluvu Královny míru, provází svým požehnaním!

P. JIŘÍ KORDA

NOVÉHO ADMINISTRÁTORA P. Mgr. MUDr. JIŘÍHO KORDU na Lhotku ke Královně míru na začátku léta 2011 uvedl pražský světitel biskup Karel Herbst, SDB. J. Korda v tomto čísle své záměry prezentuje vedle v úvodníku a článku Proč stavět na straně 1 a 2. Farníkům J. Kordu představujeme rozhovorem na straně 3 a 4. Snímek Vladimír Turek

PROČ STAVĚT

Potřebujeme skutečně rozšiřovat kostel a faru?

Při příchodu do farnosti jsem se mylně domníval, že farníci mají obecně představu o plánovaných stavebních úpravách, a že se s nimi ztotožňují. Zjistil jsem ale, že i když proběhla ve farnosti informační kampaň, kolují mezi vámi nepřesné informace a otázky smyslu stavby. Nastíním proto nyní stručně můj postoj k celé záležitosti.

Chci zdůraznit, že v žádném případě NEJSEM příznivcem megalomanských projektů, které spolknou hro-

madu peněz nejen při stavbě, ale následně i díky vysokým provozním nákladům. Netřpím ani potřebou

stavět sobě nebo komukoliv pomník. Proč jsem tedy zastáncem stavby?

Ujasněme si základní pojmy. **Co že se má ve skutečnosti stavět?** Vzletně se hovoří o komunitním centru na Lhotce. To je podle mne nadnesené. Základním cílem je totiž rekonstrukce a rozšíření farních prostor. Současně by došlo i k určitému rozšíření kostela. Existuje také studie o možnosti postavit samostatný multifunkční sál pro dvě až tři stovky osob. Jedná se však pouze o možnost, která není v tuto chvíli na pořadu dne.

Proč rekonstrukce? Farní prostory vznikly jako přílepek na kostel. I přes novou střechu jsou zvláště v prvním patře neutěšené klimatické podmínky. V létě teplota stoupá přes třicet stupňů, v zimě je naopak problém teplo udržet. Okna jsou stará, nedostatečně izolují od hluku a prašnosti z hlavní silnice. Ve velmi žalostném stavu je elektroinstalace. Sociální zařízení by si též zasloužila úpravu.

Proč rozšiřovat? Byli jste někdy ve farní kanceláři? Předpokládám, že většina z vás ne. Jedná se totiž o místnost v prvním patře o velikosti sakristie. A právě ze sakristie do ní vedou točité schody. A tak úřední záležitosti vyřizují v sále sv. Václava. Pokud tam však souběžně probíhá jiný program, tak si lidi, bez ohledu na to, jak je dobře znám, musím vzít do kuchyně. Zmínil jsem již sakristii. Vejde se do ní jen jedna velká skříň a pár skříněk, které pojmu jen část liturgického náčiní a knih.

Sál sv. Václava byl původně kaplí. Říkám původně, protože se jedná o prostor, kde se právě pro nedostatek vhodných prostor odehrává většina aktivit, setkání a příprav na svátosti. Podobně takto funguje ještě kuchyně v přízemí. Je proto nutné vždy s rozvahou plánovat, kdy jaká akce bude. Přitom velká část aktivit přes týden může probíhat pouze v odpoledních a večerních hodinách. To nás limituje v možnosti rozšířit aktivity nebo nabízet prostory k využití i lidem mimo farnost.

Vůbec nemáme vhodné učebny pro výuku náboženství. Nyní se vyučuje kromě sálu sv. Václava v soukromých prostorách kněze.

Jak mají tedy rekonstrukce a rozšíření probíhat? Nejdříve je potřeba získat do vlastnictví farnosti pozemky. Veškeré prostranství okolo kostela a celá zahrada, dokonce i malý kousek země pod kaplí Nejsvětějšího Srdce Páně, nejsou totiž naše, ale hlavního města Prahy. Pokud vše půjde jako doposud, již na přelomu roku bychom mohli tyto pozemky vlastnit. Poté arcibiskupství vytvoří pracovní skupinu pro stavbu. V ní budou jak lidé z arcibiskupství, tak zástupci farnosti. Úkolem skupiny bude realizace projektu a stavby včetně hledání cest finančního zajištění.

A jaký lze očekávat výsledek? Zatím existují jen studie stavby v několika variantách. Nic není tedy definitivně určeno. Mně osobně se nej-

více zamlouvá následující varianta: Vytvoření „předsíně“ hlavní lodi (zhruba k dnešním růžím). Na tu by navazovala směrem k hlavní silnici farní kancelář. Sakristie by byla zhruba tam, kde je dnes, ale mnohem větší. V prvním patře by z dnešního farního bytu a kanceláře byly dvě učebny a prostor s kuchyňkou pro setkávání v užším kruhu (příprava na svátosti apod.). Na místě dnešní kaplanky v přízemí a pokojů pro hosty v patře by byly dvě malé bytové jednotky (pro faráře a kaplana, eventuálně návštěvy). Byly by využity i podzemní prostory, dnešní sklep a prostor pro hlavní kotel. Vznikla by tu klubovna s možností občerstvení. Velmi hrubý odhad ceny této varianty je patnáct miliónů korun. To může na první pohled vypadat děsivě. Ale když si uvědomíme, kolik stojí jeden větší byt v Praze, tak to číslo je už pochopitelnější. Nejen realizační skupina při arcibiskupství a ekonomická rada farnosti, ale i kdokoli z vás může pomoci při zajišťování dostatečných finančních prostředků.

Věřím, že pokud budeme chtít, tak s Boží pomocí se může celá rekonstrukce a rozšíření zdárně a relativně rychle uskutečnit. Nezapomínejme, že v prvé řadě přeci nejde o nějaké zdi, ale o vytvoření zázemí pro nás i pro druhé.

Svěřuji celou záležitost Matce Boží, Královně míru a vašim modlitbám.
+ JIŘÍ KORDA

CO LZE OČEKÁVAT OD KNĚZE

V pátek 1. července 2011 o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova uvedl pražský světicí biskup Karel Herbst na Lhotku nového administrátora farnosti otce Mgr. MUDr. Jiřího Kordu.

Další den – v sobotu – sloužil u Panny Marie Královny míru mši svatou novokněz Radim Cigánek. P. Stanislav Příbyl v homilii mimo jiné řekl:

Kněžství bývá často napěchováno nerozmanitějšími přemrštěnými ideály a očekáváními. Především se předpokládá, že kněz bude vždy usměvavý a ochotný, dnem i nocí k dispozici pro žadatele oprávněné i dotěrné. Nemá právo být nevyspalý a mít špatnou náladu. Známe smýšlení typu: Já jsem jen obyčejný hříšník, ale on – kněz nemá právo hřešit!

Další přemrštěné požadavky se týkají profesionální přípravy a praktické zdatnosti kněze. Představte si odborníka na homiletiku, katechetiku, rétoriku, biblistiku, liturgiku, religionistiku, filozofii, pedagogiku, etiku, pastorální medicínu, dogmatiku a právo, který ovládá latinu, řečtinu, hebrejštinu a tři světové jazyky, rozumí znamením dnešní doby ve světě

evangelia, chápe problémy dnešního člověka i našich rodin, osloví všechny věkové kategorie věřících i nevěřících, soucítí zejména s nemocnými a trpícími, má uhlazené společenské vystupování, k ženám je natolik otevřený, aby nebyl považován za jejich nepřítel, ale i natolik zdrženlivý, aby nezbuzoval ani náznak pohoršení. Věnuje se účetnictví, stavebnictví, jednání s úřady i kostelníčení, má smysl nejen pro potřeby své farnosti, ale i celé diecéze a celé církve, působí misijně a s apoštolskou horlivostí, sleduje také kulturu, veřejný život, politiku, sportuje, zachází s internetem, má přečtená klasická díla světové i naší literatury, umí pěkně zpívat a hrát na nějaký hudební nástroj, čte také všechny církevní dokumenty a teologickou literaturu. Ale především je člověkem hluboce zakořeněným v Kristu a mužem ustavně modlitby.

Není těžké pochopit, že takové spojení Mirka Dušina, Alberta Einsteina a sv. Františka z Assisi nikde nejdeme. Všechny tyto vlastnosti a schopnosti nemůže adept kněžství získat ani v průběhu své přípravy, ani v momentu svého svěcení. Jestliže třeba neumí tak dobře oslovit děti, nelze čekat, že mu bude vztah k dětem automaticky dán tím, že mu biskup při svěcení položí ruce na hlavu. Kněžským svěcením zprostředkuje biskup svěcenci dar Ducha svatého a nikoli pestrou paletu znalostí, schopností, šikovnosti a dovedností. Jestliže kněz při mši svaté říká „Sešli rosu svého Ducha na tyto dary a posvěť je,“ máme všichni jako církev jistotu, že Duch svatý sestoupí a eucharistické dary chleba a vína budou posvěceny a proměněny. Nebo je snad něco důležitějšího, co by bylo od kněze potřeba očekávat? (red)

„Když už koně nemohou, přijde na řadu osel.“ bl. Jan XXIII.

Pane, vyvolil sis osla, aby Tě na svém hřbetu přinesl do Jeruzaléma.
Dovol, abych Tě já mohl nést do lidských srdcí!

S vděčností Bohu za dar povolání Vám oznamuji,
že v sobotu 20. června 2009 o desáté hodině
přijmu v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha
kněžské svěcení.

Primiční mši svatou budu slavit
v neděli 21. června 2009 o patnácté hodině
v chrámu Nejsvětější Trojice v Kolíně.

Srdečně zvu a prosím o modlitby.

Jiří Korda

Pozvánka Jiřího Kordy ke kněžskému svěcení.

DUCHOVNÍ V NAŠÍ FARNOSTI

Mgr. MUDr. JIŘÍ KORDA

Jiří Korda se narodil v roce 1975 v Praze. Má celkem čtyři sourozence, vyrůstal se dvěma bratry. Během dětství bydlel krátce v Lomu u Tábora, v Kralupech nad Vltavou a pak opět v Praze.

Maturoval v Českých Budějovicích na Střední zemědělské škole, obor veterinární prevence.

Vystudoval 1. lékařskou fakultu Univerzity Karlovy v Praze a byl promován doktorem medicíny. Vojenskou službu absolvoval v Hradci Králové a ve Staré Boleslavi, kde působil jako lékař pro posádku i místní občany. Medicíně se dále věnoval dva roky v bohnické psychiatrické léčebně.

Po vystudování Katolické teologické fakulty UK nastoupil do farnosti Kolín na jáhenskou praxi. Na kněze byl vysvěcen 20. června 2009 v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Než se letos k 1. červenci stal administrátorem u nás na Lhotce, působil jako farní vikář, lidově řečeno kaplan, u sv. Antonína v Praze-Holešovicích a u sv. Gotharda v Praze-Bubenči.

Na Lhotce jste byl ustanoven jako administrátor. Jaký je rozdíl mezi administrátorem a farářem?

Tato funkce obnáší de facto stejné povinnosti a práva jako funkce faráře. Rozdíl je v tom, že eventuální přeložení faráře je mnohem náročnější proces oproti přeložení administrátora. Farářem může být jmenován kněz alespoň pět let po svěcení, po složení předepsaných zkoušek.

Z vašeho životopisu je patrné, že vaše cesta ke kněžství nebyla přímočará. A přímočarý asi nebyl ani váš duchovní vývoj...

Od konverze ve dvaceti letech ke kněžskému svěcení v letech Kristových uplynulo třináct let. To není až tak nepřímocáré. Již krátce po obrácení jsem vnímal jasné Boží volání. Bylo mi ale doporučeno dostudovat medicínu. Uposlechl jsem. Dnes si uvědomuji, jaké to přináší požehnání.

Maturoval jste na „střední veterině“. Co vás přivedlo na tuto cestu?

Již od dětství jsem chtěl být veterinářem. Měl jsem také velký sen být jednou ředite-

lem zoologické zahrady. Nakonec „léčím“ a jsem „ředitelem“ jinde.

V Praze kdysi působil kněz, který jezdil na chalupu a rád v zeleném chodil po lese s puškou, i když zvěř nestřílel. Vy jste maturoval na zemědělské škole a na lhotceckou faru jste si přivedl jezevčíka. Jak jste k němu přišel a jak se jmenuje?

Jezevčíka? Nemám nic proti jezevčákům, ale já mám křížence mopse. Je z útulku. Ve zprávě z jeho nálezu měli uvedeno, že byl odchycen v Klobásově ulici. Proto jeho celé jméno zní Nuněk von Klobassa-Strasse.

blahoslavený Jan XXIII.

„Na něj hodte
všechnu svou starost,
vždyť jemu na vás
záleží.“
1 Petr 5, 7

Žehná Vám
a o modlitbu
prosí

Jiří Korda
kněz Kristův
2009

Přední a zadní strana primičního obrázku J. Kordy.

Co vám dala lékařská praxe?

Na psychiatrii jsem rok pracoval jako sanitař. Pak jsem se tam vrátil jako lékař. Získané zkušenosti, řekněme lidské i odborné, hojně využívám i ve své pastorační činnosti. A to nejen při kontaktu s duševně nemocnými.

Již v Holešovicích jste se věnoval věřícím pacientům s psychickými problémy. Nyní v této činnosti pokračujete i zde. O co jde?

Založil jsem společenství věřících s duševním onemocněním. Jde o to vytvořit pohodové prostředí, kde se můžeme neformálně setkávat a sdílet spolu svou víru. Cílem není účastníky izolovat od společnosti. Ale naopak vytvářet zázemí, kde mohou načerpat síly do všedního dne.

Dále poskytují konzultace pro (nejen) věřící v těžkých životních situacích nebo psychických obtížích, kteří chtějí věc probrat i s duchovním. Spolupracuji též s internetovou linkou pomoci www.vira.cz.

S Centrem pro rodinu Arcibiskupství pražského spolupracujete na přípravě snoubenců ke sňatku. Jak?

Centrum pořádá mimo jiné třikrát do roka kurz pro snoubence. Účastní se ho vždy něco mezi dvaceti až padesáti páry. Jedná se o osm setkání. Nejdříve je přednáška, pak následuje práce ve skupinkách pod vedením zkušeného manželského páru. Myslím, že tento kurz je zvláště vhodný jako součást přípravy na manželství pro snoubence, kde v páru je alespoň jeden nepraktikující. Vřele tedy doporučuji. Já na tomto kurzu pouze přednáším o psychologii vztahu, o konfliktech a jejich řešení.

Jste také národním koordinátorem Modliteb za nejmenší.

Toto modlitební úsilí bych mohl blíže představit v příštím Věstníku. Podrobnosti zájemci najdou na www.modlitbyzanejmensi.cz

Je podle vašeho názoru užitečné, má-li duchovní zkušenost i z jiného povolání? A je-li kněz kromě lékaře duší dokonce ještě doktorem medicíny?

P. J. Korda (v popředí vlevo) a P. B. Vymětalík (s kyticí) na Hradčanském náměstí v průvodu duchovních po svěcení R. Cigánka a M. Sklenáře.

Snímek Eva Kocmanová

Dnes do semináře vstupuje hodně mužů již s vystudovanou vysokou školou a (nebo) se zkušenostmi z pracovního procesu. Každá životní zkušenost se dá zužitkovat k oslavě Boží i k prospěchu nás samotných nebo druhých.

Jak rodiče přijali vaše studium teologie a vaše vysvěcení na kněze?

Zpočátku špatně. Nebránili mi, ale nerozuměli mi. Po smrti bratra Petra, který mi jako jeden z mála fandil, se ale hodně věcí změnilo. Bratr zemřel během mého jáhenského roku. Svěcen jsem byl „náhodou“ na jeho nedožité třicátiny.

Co pro vás znamená ustanovení k Panně Marii Královně míru?

První samostatné místo. Velkou zodpovědnost. Radost ze zapálených lidí pro Krista i pro farnost. Splnění snu, abych měl ke svatostánku jen pár kroků... Při titulu Panny Marie jako Královny mi pak přicházejí na mysl závěrečné verše z Renčovy Popelky nazaretské: „Koronována svatým zřením,

všem andělům, všem pokolením zpívá svou sladkou blahozvěst, že tento chudý z Nazareta, až zetlí všechny trůny světa, na trůně svém se zaskvěje, král panující v hloubi duší, skryt jak zpěv těm, kdo jsou hluší, král svrchované naděje!“

Máte nějaké své osobní krédo?

To, které jsem použil na príměrném obrázku: „Na něj hodte všechnu svou starost, vždyť jemu na vás záleží.“ (1 Petr 5,7)

Jaká by měla být církev 21. století?

To je příliš obecná otázka směřující na příliš dlouhý časový úsek. Držme se motta Velkého jubilea 2000: „Kristus je stejný včera i dnes i navěky“ (Žd 13,8). Mění se konkrétní situace i lidé, ve kterých se s Kristem setkáváme. Ale On sám a jeho radostná zvěst je v základu stejná. Tedy církev 21. století stejně jako století třetího nebo třiatřicátého má být Kristova. „Nejprve hledejte Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno.“

(red)

SVÁTEK MILUJÍCÍ BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI

V pátek na svátek sv. Ludmily nás otec Jiří Korda poprvé pozval na adoraci. Po večerní mši svaté vystavil beze slov Nejsvětější svátost oltární s tím, že sám bude k dispozici ke svátosti smíření nebo k duchovnímu rozhovoru, a výstav potrvá až do 21 hodin. Měla jsem právě v ten den výročí křtu, a tak jsem byla za tu možnost hodně vděčná.

Pravdou je, že jsem po celém pracovním týdnu většinou hodně unavená. Necítila jsem se disponovaná k nějaké aktivní a dlouhé modlitbě, o mimořádném soustředění nemluvě. Ale moc mi pomohlo, že jsem si vzpomněla na slova Matky Terezy: „Když jsem zjistila, že sestry jsou unavené a práce je pořád víc, počet ubožáků rostl a sestry začaly být nepokojné, přidala jsem jim ještě jednu hodinu adorace navíc. Od té doby, kdy jsme se pro to rozhodly, nastal mezi sestrami mír, pokoj a počet povolání rostl.“

Najednou mi bylo jasné, že páteční večer je ten nejlepší čas spočinout a jen tak se

dívat na Ježíše. Kdysi jsem slyšela kázání P. Pavla Havláta, který byl při adoraci uzdravený ze svojí nemoci a jeho horoucí slova slyším ještě dnes: „Když se zahledíme na kříž, vidíme, co pro nás Ježíš udělal, a když se zahledíme na eucharistii, vidíme, co Ježíš pro nás stále dělá. A co dělá? Prostě miluje! Eucharistie je proměněný chléb, a to samé se má stát s námi...“

A tak jsem se jen dívala... Asi by to bylo na delší vyprávění, taky o tom, jak člověka za chvíli tlačí kolena, a pak zase neví, jak si sednout, ale najednou to není důležité a čas ubíhá, ani nevíte jak.

Na poprvé se nás moc nesešlo, ale když jsem se otce Jiřího zeptala, jestli budou adorace pokračovat, potěšil mě: „No jistě, vždyť to dělám taky pro sebe.“ Dokonce se mu postupně podařilo vymyslet intimní osvětlení, takže monstrance na oltáři září do tmy. Celý kostel jakoby tu najednou stál jen kvůli tomu kousíčku proměněného chleba...

Mohla bych o adoraci mluvit ještě dlouho, ale nejlepší bude vlastní zkušenost s Boží láskou. (jš)

LETOS 1. KVĚTNA přijali první svaté přijímání Jakub Holík, Oto Vavrek, Jiří Bártok, Anna Fišerová, Jan Smolík, František Smolík, Natálie Mayerová, Daniel Královič, Martin Matys, Terezie Kapslová, Tomáš Novák, Kristýna Bártová a Dominik Mareš. O týden později – v neděli 8. května – ke stolu Páně poprvé přistoupili Kryštof Pazderka a Dominik Pazderka.

(oh)

Snímek Jakub Šerých

KONEC ČERVNA LHOTECKÉ FARNOSTI

Na prahu léta 2011 lhotecká farnost zažila hned několik významných událostí. Asi nejradostnější bylo v sobotu 25. června dopoledne za účasti věřících i ze Lhotky kněžské svěcení Radima Cigánka, v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha.

R. Cigánek po dobu více než jednoho roku před tím u nás u Panny Marie Královny míru působil nejprve krátce jako pastorační asistent a pak jako jáhen. R. Cigánek a tentýž den i jeho kolega Martin Sklenář svátost kněžství přijali vkládáním rukou a modlitbou arcibiskupa Mons. Dominika Duky OP.

Primiční mši novokněz Cigánek sloužil ve středu 29. června u sv. Gottharda v Praze-Bubenči a další děkovnou mši následující sobotu 2. července na Lhotce. Nyní působí jako farní vikář v Berouně. M. Sklenář se stal farním vikářem ve Vlašimi a administrátorem excurrento ve Veliši.

V neděli 19. června při mši svaté u Panny Marie Královny míru v 10 hodin a po ní při zahradní slavnosti na zahradě Církevní mateřské školy Studánka se lhotecká farnost oficiálně rozloučila s otcem Bedřichem Vymětalíkem, i když na Lhotce sloužil ještě do konce měsíce. Chráněný sbor a orchestr při slavnostní mši na

rozloučenou uvedl Missu solemnis od Jana Nepomuka Škroupa.

Otec B. Vymětalík odešel na jiné působiště – do Týnce nad Sázavou

– hlavně ze zdravotních důvodů. Byl také jmenován členem vikariátní rady benešovského vikariátu.

(red)

Na zahradní slavnosti tentokrát hrála slovácká hudba Josefa Marečka z Uherského Hradiště.

FARNÍ AKADEMIE

MODLITBOU ČAS NEZTRÁCÍME

Na únorové Farní akademii v neděli 27. 2. hovořil **P. Antonín Krasucki**, převor České provincie Řádu kazatelů, Bratři (Dominikánská rodina), na téma **Vytrvat v modlitbě (nechce se mi, nemám čas, nemohu se soustředit, a přece je možné se dobře modlit)**.

Prvá část přednášky byla věnována charakteristice modlitby jako takové. Dále problémům a nástrahám, se kterými se můžeme při modlitbě setkat.

Především je třeba si uvědomit, že při modlitbě spojené s upřímnou vírou v Boha je – aniž bychom si to uvědomovali – Bůh nezávisle na nás přítomen a v nás jedná. Tato Boží blízkost je pramenem naděje, lásky a zpětně posiluje i naši víru. Posiluje také naši snahu o vytrvalost v modlitbě. Naším cílem, resp. předmětem našich proseb, by měla být skromná a především pravidelná modlitba.

Je třeba přemýšlet nástrahy, které nám „ten zlý“ klade do cesty. Co k těmto nástrahám patří? Je to např. nezaviněná roztržitost způsobená různými starostmi o rodinu, bližní, ale i o sebe. A dále zaviněná roztržitost, jejíž příčinou může být dávání přednosti televizi, různým filmům, jejichž hodnota je dost často více než pochybná. V tomto případě se skutečně vytvářejí podmínky pro málo hodnotnou i špatnou modlitbu. Zde je třeba „zabojovat“ a televizi prostě vypnout.

Naproti tomu „nezaviněná“ roztržitost by nikdy neměla být důvodem pro odkládání modlitby na pozdější dobu. Problémy, které jsou její podstatou, by měly být do modlitby vtaženy, a to např. tak, že člověk upřímně je Bohu svěřil do jeho rukou (Milý Bože, mám tě rád a svěřuji sebe i se svými starostmi do tvých rukou...).

Další jednou z častých „nástrah“ je nedostatek času. V tomto případě je ovšem třeba vytvořit si měřítko hodnot a modlitbu považovat za důležitý úkon, který by měl být těm ostatním aktivitám (činnostem, věcem) nadřazen, i když je modlitbě nakonec věnováno třeba jen několik minut. Po čase člověk pozná, že vlastně modlitbou se čas neztrácí, ale právě naopak, že následně dochází k jeho lepšímu a účelnějšímu využití. Poznáme také, že modlitbou nikdy „neokrádáme“ naše bližní ani o náš, ani o jejich čas.

Poněkud neuvážený je předpoklad, že modlit se lze pouze prací. To samo o sobě se na první pohled zdá být přijatelné, avšak při práci, zvláště při takové, která vyžaduje plnou pozornost člověka, se těžko realizuje to, co je na modlitbě podstatné – spojení s Bohem. A toho lze dosáhnout jen tehdy, když tomuto spojení vědomě věnujeme určitý čas.

Další nástrahou může být náš postoj, který lze nazvat falešná upřímnost.

Projevuje se tím, že špatnou náladu, únavu, určitou duchovní vyprahlost např. považujeme za dobrý (upřímný) důvod k odkládání modlitby. Tyto jevy patří k normálním etapám našeho duchovního života. K jejich zvládnutí nelze dojít „odevzdáním se osudu,“ ale jejich přemáháním modlitbou, láskou a vírou v Boha. Pokud jsem opravdu unaven, je lepší si odpočinout a teprve pak přistoupit k modlitbě.

Jako poslední nástrahu otec Krasucki uvedl zkušenost naší slabosti a hříšnosti. V takových momentech, kdy si člověk uvědomuje svůj pokles, si začne vsugerovávat, že „ted se modlit přece nemůžeš, co by to bylo za modlitbu“ apod. Opak je pravdou. Právě tehdy potřebujeme Boha nejvíce a právě modlitba je prostředkem k uvědomění si a litování našich vin a cestou k odevzdání se do Božích rukou.

V druhé části přednášky, která bohužel z časových důvodů byla dost stručná, se P. Krasucki zmínil o způsobech a formách modlitby v průběhu dne. V zásadě bychom se měli pravidelně modlit ráno a večer, kdy se uchylujeme do ústraní svého srdce s vědomím, že Bůh je zde a je připraven nám pomáhat a nás vést. Během dne, dle možností, je dobré častěji myslet na Boha, např. formou tzv. střelných modliteb, a tak čerpat posilu pro zdejší pozemský život. K. Š.

PĚTINA DĚTÍ BEZ JEDNOHO Z RODIČŮ

V rámci březnové Farní akademie (27. 3.) jsme vyslechli zajímavou přednášku **Prof. PhDr. Milana Petruska, CSc.**, který působí na katedře sociologie Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze. Téma bylo vskutku aktuální: **Rodina, děti a „střet generací“ v dnešní době**.

Přednášku profesor Petruska zahájil citací několika prací publikovaných ve dvacátých až třicátých letech minulého století, zaměřených na podobnou problematiku a dokládajících, že krize manželství a rodiny nejsou novými tématy. Již v tehdejší době tyto studie dokládaly, že za krizi manželství a za rozpad monogam-

ního manželství jsou zodpovědné především nevěra, egocentrismus a hédonizmus (požitkářství, slast je nejvyšším cílem), ale také hmotná bída. V tomto bodě musíme konstatovat proti dnešku zásadní rozdíl, neboť dnes na rodinu rozkladně působí spíše hmotný nadbytek.

Za nejvýznamnější faktory ohrožující rodiny v dnešní době M. Petruska označil:

- proměny rodiny,
- demografické změny: klesá porodnost nejen u nás, ale i v celoevropském měřítku (kromě Francie, kde ovšem je vysoká porodnost dosahována díky přistěhovalcům),
- střet generací (jehož intenzita,

jak se předpokládá, bude časem narůstat).

Proměny rodiny jsou důsledkem např. individualizace společnosti jako takové a jejího zaměření na konzumní život, přenosu povinností rodičů (vůči dětem) na televizi a počítače, ale i na jesle a školky, což vede k určité formě „vyvlastnění“ dítěte. Úroveň rodiny je posuzována podle kritérií typu vlastnictví auta, módní oblečení apod. Vysoká rozvodovost dopadá nejen na vztahy v rodině, ale především na děti, o které se často „přetahují“ oba rodiče, ovšem ke škodě především dětí samotných. Uzavírání vztahů mezi mužem a ženou má charakter

„sňatkového trhu“ (původně se jednalo o metaforu, dnes je založen na racionálním, případně i náhodném výběru partnerů, i když klasická láska ještě stále existuje). Svůj podíl na deformaci rodiny má i sexuální revoluce v 60. letech 20. století (ovšem, historicky vzato, první velkou sexuální revoluci zavedlo křesťanství deklarovaním monogamního svazku a zákazem incestu, další se datuje od 16. století, resp. od nástupu osvícenství, kdy začíná narůstat počet nemanželských dětí).

Demografické změny, jakožto důsledek poklesu porodnosti (u nás

v průměru připadá 0,96 dítěte na ženu – mělo by být 2,1 dítěte na ženu, tržní společnost považuje dítě za luxus) a zvýšené rozvodovosti (za posledních 50 let se počet rozvodů čtyřnásobně zvýšil, 20 % dětí chybí jeden z rodičů) budou spočívat především ve změně věkové struktury (bude relativně přibývat starých lidí) a v poklesu počtu obyvatelstva.

Důsledkem proměny rodiny, ale i demografických změn, je střet generací projevující se vzpourou mladých vůči konzumní společnosti, sexualizací života (masovým rozšířením antikoncepce i u žen), pěstováním kultu mládí, změnou životního stylu a vyznáváním jiných hodnotových zásad, než se jim snažili vštěpovat jejich rodiče. Mladí preferují nové technologie (mobil, facebook), kterými více či méně nahrazují i přímé mezilidské vztahy. Bohužel je velmi pravděpodobné, že intenzita střetů, jak budou postupně „stárnout“ mladší ročníky, bude spíše narůstat.

Zcela zaplněný sál sv. Václava svědčil o tom, že přednáška se setkala s velkým zájmem posluchačů, kteří v závěru tento zájem demonstrovali i bohatou diskuzí. K. Š.

V JEDNÉ Z NEJCHUDŠÍCH ZEMÍ

Předmětem květnové Farní akademie (15. 5.) byla zajímavá přednáška **Mgr. Jiřího Kučery**, zakladatele organizace FIDCON a velitele mise Voda pro Haiti, která je realizací projektu Praga-Haiti. J. Kučera přednášel na téma **Praga-Haiti – vrty studní v první černošské republice na světě, v zemi plně rozporů**. Zajímavost přednášky byla umocněna promítáním videofilmů zachycujících život v různých částech Haiti, zvláště pak v místech působení mise FIDCON.

Haiti se spolu se sousední Dominikánskou republikou nachází na ostrově Hispaniola, ležícím mezi Kubou a Portorikem. Název ostrova pochází od Kryštofa Kolumba a znamená Malé Španělsko.

Haiti je jednou z nejchudších zemí na západní polokouli. Osmdesát procent obyvatelstva tam žije pod hranicí chudoby. Inflation přesahuje 15 %.

Ekonomika je velmi slabá a navíc stagnuje, což je důsledek předchozích katastrofálních ekonomických politik, politické nestability, ale i nedostatku orné půdy, migrace velké části zruční populace, nefunkčnosti státního systému a bezohledné politiky minulých i současných globálních mocností. Haiti je častým cílem tropických hurikánů, nejsou vzácností povodně následované častými epidemiemi.

Žije zde více než osm milionů obyvatel. Porodnost je sice vysoká (pět narozených dětí na jednu ženu), ale i dětská úmrtnost. V důsledku nedostatečné zdravotní péče dosahuje 7,17 % (platí pro rok 2006 – v ČR 0,34 %). Velkým problémem zůstává vysoká negramotnost – pouze 53 % obyvatel starších 15 let umí číst a psát. Na většině území není vodovod, kanalizace, elektřina, chybějí silnice a možnosti dálkové

komunikace. Nezaměstnané jsou dvě třetiny obyvatelstva v produktivním věku a většina nemá odborné vzdělání. Z 95 % je obyvatelstvo černošské, 5 % představují Kreolové. Z tohoto výčtu je patrné, že většina obyvatel žije pod hranicí chudoby, nicméně i zde jsou enklávy, které se svou relativně vysokou životní úrovní výrazně liší od většinového území, což ovšem chudobu většiny v podstatě opticky „zvyšuje“.

Původní aktivity projektu Praga-Haiti byly zaměřeny na podporu mise v Baie-de-Henne, kde v roce 2002 začal působit český misionář P. Roman Musil. Jeho primárním posláním je sice pastorační činnost, avšak je současně stavitelem, ošetřovatelem, učitelem a největším zaměstnavatelem v oblasti. V misi nyní funguje škola, ošetřovna, tržiště a další důležité zázemí pro potřeby obyvatel. Otec Roman tam ovšem prožil i krušné chvíle, když byl unesen místními bandity a propuštěn teprve za „tučnou“ kauci.

Výše zmíněný projektový záměr byl odpovědí na velký nedostatek kvalitní pitné vody na Haiti. Ve venkovských oblastech je studní velice málo. Lidé často musí chodit pro vodu až několik hodin denně. Přírodní vodní toky lidé používají na mytí, praní a vaření. Jejich voda je často i na tamní poměry závadná, což je jeden z důvodů výskytu epidemie – naposledy v listopadu 2010 to byla epidemie cholery.

Řešením jsou vrtné, event. kopané studny. Ve větších vzdálenostech od moře přicházejí v úvahu,

z důvodů velké hloubky hladiny podzemní vody, prakticky pouze studně vrtné. Původně projekt počítal se zapojením místních firem, což se ovšem ukázalo jako nereálné a finančně nákladné. Technicko-ekonomický rozbor pak naznačil, že jako nejméně výhodnější a jediné možné řešení se jeví přepravit na Haiti vlastní vrtnou soupravu. Což bylo realizováno dovozem sklápěčky zn. Praga V3S s namontovaným jednoduchým vrtným zařízením, pomocí kterého sehraný tým dokáže vyvrtat studnu hlubokou několik desítek metrů, dále jí vypořít a osadit čerpadlem během jednoho až dvou dnů. Doposud, resp. v letech 2010 až 2011, bylo, resp. bude zprovozněno asi dvacet studní.

Alfou a omegou je financování projektu. Významnou pomocí bylo v srpnu 2010 udělení dotace ve výši 1,5 milionu Kč Ministerstvem zahraničí ČR. Finanční dary poskytl i Magistrát města Plzně, hlavního města Prahy, Zlínský, Olomoucký a Jihomoravský kraj a řada firemních sponzorů. Výraznou pomocí jsou i aktivity farnosti Blatnice pod sv. Antonínkem a Arcidiecézní charity Olomouc. Dále ovšem je zde řada drobných dárců.

Jak je možné se připojit k podpoře projektu Praga-Haiti? Na telefonní číslo 87777 je možné zaslat dárcovskou SMS ve tvaru: DMS PRAGA-HAITI v hodnotě 30 Kč (projekt obdrží 27 Kč), nebo přispět převodem na účet číslo: 2137396359/0800. Podrobné informace lze získat na adresách www.praga-haiti.cz nebo www.darcovskasms.cz. K. Š.

O TRPĚLIVOSTI A NADĚJI jako adventních ctnostech bude v neděli 25. listopadu v 16.30 hod. na Lhotce v rámci Farní akademie hovořit PhLic. Kateřina Lachmanová, ThD. (kš)

JEDINÝ ŘÁD ZALOŽENÝ V ČECHÁCH

V rámci červnové Farní akademie (5. 6.) přednášel **P. PhDr. Marek Pučalík, O. Cr.**, na téma **Historie a současnost Rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou**. Přednášející je sám členem tohoto řádu a t. č. je ustanoven administrátorem u sv. Jiří v Praze-Hloubětíně. Kromě toho vykonává funkci rektora v kostele Nejsvětější Trojice na Novém Městě. Pedagogicky je činný na Katolické teologické fakultě v Praze.

V průběhu své přednášky provedl P. Pučalík posluchače složitou strukturou historie vzniku a působení řádu křižovníků nejen v českých zemích. Ve stručnosti lze historii řádu shrnout následovně: Rytířský řád křižovníků s červenou hvězdou (též Křižovníci s červenou hvězdou, *Ordo militaris Crucigerorum cum rubea stella*, OCr., O. Crucig.) je jediný rytířský řád založený v Českých zemích. Křižovníci sídlili v komendách (komturích), v jejichž čele stál komtur. Tento řád se vyvinul z laického špitálního bratrstva založeného sv. Anežkou Českou v roce 1233 při kostele sv. Haštala v Praze. Na řád povýšil bratrstvo papež Řehoř IX. v roce 1237, poté se začal šířit v okolních zemích, zejména do Polska a Uher. V současné době významně působí v Česku a Rakousku. Hlavní náplní činnosti řádu bylo zakládání a provozování špitálů a působení v duchovní správě, které v současné době dominuje a řád existuje jako společenství řeholních kanovníků. Velmistr sídlí v Praze. V současnosti tento úřad zastává Jiří Kopejsko, který – což je pro nás zajímavé – jednu ze svých primičních mší sloužil v kostele Panny Marie Královny míru na Lhotce.

Řád velmi utrpěl v době husitských válek a tvrdým pronásledováním za komunistického režimu, kdy řada jeho členů skončila ve vězení nebo táborech nucených prací při uranových dolech. Mezi lety 1949 a 1989 došlo k poklesu počtu členů řádu z 53 na 13. Po „sametové revoluci“ se však začal obnovovat, v roce 2001 měl již členů 21. Kvůli vysokému věku došlo od roku 2001 k úmrtí čtyř členů, jiní opustili řeholní společenství sami. V současné době má řád patnáct členů a jednoho novice.

V čele řádu stál zpočátku mistr, později velmistr a generál, jemuž pomáhala při řízení řádu rada, kterou tvořili probošt na Hradišti sv. Hypolita nad Znojmem, probošt v Chlumu sv. Máří, komtur u sv. Václava v Mostě, komtur u sv. Bartoloměje

v Chebu a od roku 1733 také komtur u sv. Karla Boromejského ve Vídni. V čele pražského domu stojí převor (za dob postulace s titulem generálního převora, od roku 1694 s titulem převor konventu – prior domus). Jeho zástupcem byl podpřevor (subprior). V čele komend stáli výše zmínění komtuři, kteří byli zodpovědní za chod a správu špitálu a také za duchovní správu na inkorporovaných farách. Nejvyšším řádovým orgánem je generální kapitula (*capitulum generale*), která musí být svolána alespoň jedenkrát za pět let.

Největší rozkvět spadá do období vlády Karla IV. K nejvýznamnějším předhusitským komendám patřily vedle Prahy Stříbro, Most, Litoměřice, Cheb, Klatovy, Ústí nad Labem, České Budějovice, Písek, na Moravě proboštství Hradiště sv. Hypolita u Znojma. Většina z nich zanikla během husitských válek. Důležitými byly i komendy slezské, z nichž nejstarší vznikla ve Vratislavi. Odtud pak byly založeny Boleslav, Svíd-

nice a Lehnice, které zanikly sekularizací v roce 1810. Významnou roli sehrál řád při obnově pražského arcibiskupství, kdy v letech 1561–1694 velmistr řádu zastával úřad arcibiskupa.

Hlavní patronkou řádu je sv. Anežka Česká (liturgický kult řádu povolen už ve středověku, blahořečena 1874, svatořečena 1989). Další patroni: sv. Augustin (autor řehole), sv. Helena, (sv.) Konstantin Veliký, sv. Florián, sv. Jan Nepomucký a ostatní čeští patroni.

Své hlavní sídlo má řád v Praze při kostele sv. Františka na Starém Městě. Tomuto domu, jenž je zároveň sídlem generálního představeného – velmistra, podléhají nyní další řádová sídla – proboštství (Hradiště sv. Hypolita u Znojma, poutní místo Chlum sv. Maří), komendy (vídeňská, mostecká a chebská) a farní domy v řadě míst, kde se řád ujímá duchovní správy.

KAREL ŠTAMBERG

Z REDAKČNÍ POŠTY

Námět na zájezd

Dovolenou každoročně trávíváme v manželově rodišti v Hlinsku.

Před časem jsem při našich prázdninových toulkách největší radost měla, že jsme mohli navštívit „nové“ poutní místo – kostel Božího milosrdenství na evropském rozvodí ve Slavkovicích. Zrovna tam byla velká skupina poutníků z Fulneku, kteří tam šli čtyři dny pěšky!

Venku jsme se zúčastnili křížové cesty Ave crux spes unica (Buď zdrav kříži, jediná naději). Pak následovala Korunka k Božímu milosrdenství a mše svatá.

Tvar kostela symbolizuje dva otevírající se paprsky vycházející z Ježíšova Srdce. A tyto dva paprsky ze Slavkovic obepínají celý svět. V kostele jsou ostatky sv. Faustyny a na oltáři otce Pia. Prohlubeň uprostřed střechy svádí dešťovou vodu do velké venkovní mísy symbolicky jako proud milosrdenství.

Zvon nese nápis: „Svatá Faustyno, oroduj za nás; k úctě Božího milosrdenství a duchovní obnově našeho národa; L. P. 2007.“

Kostel požehnal brněnský biskup Vojtěch Cikrle. O zamýšlené stavbě byl dopisem informován Svatý otec Benedikt XVI., který dílu poslal své požehnání. A v Římě pro kostel

požehnal velký obraz Božího milosrdenství. V bazilice Sancta Maria Maggiore byla za stavbu tohoto kostela sloužena děkonná mše.

Postavení kostela umožnily dobrý úmysl, modlitby, samo Boží milosrdenství a dary. Z historie stavby je vidět, jak nekonečné je milosrdenství Boží pro ty, kdo Boha prosí.

I když během obřadu se spustil silný déšť – mše se konala venku před kostelem –, bylo pro mne i pro manžela velice radostné, že jsme mohli toto místo navštívit. Vzhledem k manželovu časově náročnému turnusovému povolání jsou nám společné chvíle velmi vzácné.

Mše svatá byla sloužena za náš národ, za svět a za všechny, kdo jsou zapsáni v „knize Božího milosrdenství“.

Účast na této bohoslužbě byla pro mne velkou posilou, protože jsem mohla Bohu poděkovat a prosit za rodinu, nemocné přátele, za nepřátele, za celé lidstvo a předložit Pánu všechny své rodinné starosti a radosti.

Myslím, že by bylo dobré, kdyby i naše farnost mohla někdy v rámci poutních zájezdů toto místo navštívit.

EVA KOČMANOVÁ
(více informací
www.Slavkovice.cz)

ZA TRAPISTY DO NOVÉHO DVORA

Letošní naši poutní zájezdovou sezónu jsme oproti jiným rokům zahájili velmi brzy. V sobotu před Květnou nedělí 16. dubna jsme vyrazili do západních Čech. První zastávkou, která tak trochu byla pro nás tajemstvím, byla návštěva kláštera trapistů v Novém Dvoře u Toužimi.

MÍSTO UŽ SAMO O SOBĚ je odloučené od civilizace. Má i svou dávnou historii. Původní čtvercový barokní dvůr včetně malé barokní rezidence pro opata byl zde v polovině 18. století, snad podle návrhu K. I. Dientzenhofera, postaven pro tepelské premonstráty. V rámci pozemkových reforem ve 20. století byl tento majetek zabrán a hospodařily zde státní statky. Roku 1972 areál vyhořel a z objektů se staly opuštěné ruiny. A trapisté si toto opuštěné místo zvolili pro stavbu svého nového kláštera v Čechách.

Řád trapistů vznikl ve Francii jako přísnější odnož řádu cisterciáckého. Roku 1664 nový opat kláštera La Trappe v Normandii Armand Rance započal s reformou cisterciáckého řeholního života v tomto klášteře. Postupně vypracoval nová pravidla, která zavazovala mnichy k přísné řeholi, ke zbožnosti, modlitbám a kajícím, k ručním pracím a k ustavičnému mlčení. Postupem doby tato pravidla schválili i papežové a tyto reformy ovlivnily život i v dalších francouzských klášteřích. Řeholníci se podle mateřského kláštera začali nazývat trapisté. Samostatnost řád získal až v roce 1893 dekretem papeže Lva XIII.

Generální opat trapistů sídlí v Římě. Úplný název řádu zní Ordo Cisterciensis Strictioris Observantiae, zkratka O.C.S.O. – Řád cisterciáků přísné observance. Jejich oděvem je bílý hábit s černým škapulířem a řemenem a bílý plášť s černou kapucí.

Tento řád v Čechách až do našich časů klášter neměl. Převážně působil ve Francii, ale po francouzské revoluci museli řeholníci zemi opustit a nové kláštery si začali budovat ve Španělsku, Itálii, Německu, Švýcarsku, ba i v Bělorusku. Do Čech zavítali trapisté v roce 1798 a chtěli se zde usadit. Na přímluvu arcivévodkyně Marie Anny, sestry císaře Františka II., která byla abatyší Ústavu šlechticů na Hradě pražském, se jim naskytla možnost usadit se v některém ze zrušených klášterů – v Plasích, Zlaté Koruně nebo Kladrubech. Avšak pro řevnivost, protesty

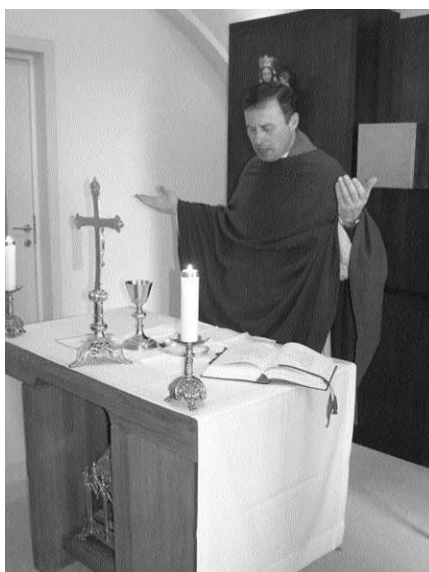
Trapisté se lhoteckými poutníky.

a netoleranci zde již usazených řádů s poukazováním na cizí původ řeholníků a na tradici řádů současných nepovolilo rakouské císařské gubernium trapistům se v Čechách natrvalo usadit a museli se vydat dále do Polska a Ruska.

Teprve po dvou stech letech se trapisté do Čech vrací, aby zde založili klášter. Z mateřského kláštera v opatsví Sept-Fons v Bretani, kam

po roce 1991 přišla řada Čechů s rozhodnutím stát se členy tohoto řádu došlo r. 1998 k podnětu založit klášter v Čechách. O rok později začíná hledání vhodného místa. Z padesáti vytipovaných lokalit byl v květnu 2000 vybrán zchátralý areál Nového Dvora a ihned zahájeny přípravné práce a provizorní oprava poničené barokní rezidence. V březnu 2001 byl položen základní kámen kostela Nanebevzetí Panny Marie. V srpnu 2002 byl zde založen klášter Matky Boží. Obydlelo jej prvních dvanáct řeholníků. V září 2004 byl požehnan kostel, dostavěny základní budovy kláštera a otevřen i noviciát. V roce 2010 byl požehnan dům pro hosty, přestavěný z bývalých stájí, a v témže roce zde složil věčné sliby první řeholník z noviciátu.

V novém domě pro hosty jsme byli přijati bratrem hostitelem a ve zdejší kapli jsme měli i svou mši svatou. Kaple pro hosty je malá, není zařízena pro velký zájezd, jako jsme byli my, ale její interiér je milý a útulný. Protože nic neponecháváme náhodě, vezli jsme si i své malé elektrické varhánky, a tak jsme mohli zpívat za doprovodu varhan.

P. Bedřich Vymětalík při mši svaté v trapistickém klášteře v Novém Dvoře.

Po mši jsme navštívili společenskou místnost, kde jsme viděli film o budování zdejšího kláštera a o životě mnichů, měli možnost nakoupit klášterní produkty (mniši zde podle originální trapistické receptury dělají hořčici s různými přísadami) a k dostání jsou zde i různé bioprodukty - marmelády různých druhů, sušenky apod., dovážené však z mateřského kláštera z Francie. Samozřejmě, že vše nás zajímalo, ale mniši pamětliví svých regulí toho sami od sebe moc nenapovídali.

Aby ani u prodejního pultu, kde jsme platili nakoupené výrobky, nebylo mnoho zbytečných řečí, obsluhoval nás řeholník, který uměl jen francouzsky.

V současné době je ve zdejším klášteře dvanáct mnichů různých národností. Když přijedou spolubratři z mateřského kláštera Sept-Fons, jejich počet se zvýší i až na dvacet pět. Současným převorem kláštera je P. Dom Maria Samuel, O.C.S.O., vlastním jménem Yves Lauras, jmenovaný generálním opatem řádu trapistů v Římě 20. srpna 2002.

Na nedělní mši mohou přijít do klášterního kostela i věřící zvenku.

Jak už to na našich poutních cestách bývá, času na bližší prohlídku, zastavení či meditaci mnoho nebylo. Škoda, protože v pravé poledne měli řádoví bratři kněžské modlitby zvané sexty a mohli jsme se s nimi jich zúčastnit, a tak si prohlédnout i nevšední chrámový prostor klášterního kostela, jehož vnější architektura dává tušit, že nejde o běžnou stavbu. Chrám byl postaven podle návrhu anglického architekta Johna Pawsona, který také navrhoval dostavbu ostatních budov kláštera, ambity a vnitřní interiéry. Spoluautorem projektu byl i český architekt Jan Soukup.

Zvláštností kostela je, že chrám nemá na stěnách žádná vnější okna. Aby mysterium svatosti místa a vůbec přísná regule mnišského řádu trapistů nebyla při bohoslužbě rušena vnějším světem a světlem, dopadá do chrámu světlo zvláštními světelnými tunely-světlovody pomocí šterbinových světlíků ve střeše, aby intenzita osvětlení důležitých míst – oltáře, ambonu, chórových lavic – byla dostatečná. Mohu si to dovolit napsat, protože už v roce 2006 jsem kostel po vybudování měl možnost

navštívit a dokonce s mnichy zpívat nešpory. Chrámový prostor sám o sobě vybízí k rozjímání. Tenkrát zde ještě nebyly varhany, i když místo pro ně již bylo připravené. Varhany byly požehnány loni, ale náš bratr hostitel mi je neuměl popsat.

DALŠÍ ZASTÁVKOU byla návštěva kláštera premonstrátů v Teplé. Klášter s klášterním kostelem patří mezi nejstarší v Čechách. Byl založen bl. Hroznatou roku 1193 a zabydlen strahovskými premonstráty. V držení premonstrátů přečkal husitské války, reformaci a nepřetržitě vyvíjel činnost až do roku 1950, kdy byl násilně zrušen. Teprve v r. 1990 byl značně zdevastovaný a zchátralý areál opět premonstrátům vrácen. Dnes zde žije trvale pět kněží-řeholníků, kteří klášter obnovují a navíc ještě mají ve správě osmnáct okolních kostelů, kde slouží pravidelně mše svaté. To je pro všechny obrovská zátěž. V kraji, který je značně sekularizovaný, to není jednoduché.

Protože již před několika lety poutníci ze Lhotky Tepelský klášter navštívili, rozhodla vedoucí zájezdu Hanka Stehlíková, že prohlídka bude jen „letem světem“ a brzy že budeme pokračovat dále. Přesto se nám zde obětavě věnoval sám převor P. Augustin Ján Kováčik, O.Praem. Provedl nás alespoň klášterním koste-

lem, postaveném již v letech 1193–1232 jako románsko-gotický trojlodní halový a zasvěcený Zvěstování Páně. Po požáru kláštera v roce 1659 i kostel prošel na konci 17. století barokními úpravami, které se týkaly především vnitřní výzdoby, jejíž cenné prvky se zachovaly do současné doby. Na chvíli rozjímání jsme se zastavili u oltáře bl. Hroznaty, s relikviářem s jeho ostatky, i u jeho původního sarkofágu.

Velkým pokladem kláštera je knihovna, která je umístěna v severním křídle a která byla postavena v letech 1902–1910 za tepelského opata Helmera. Tato knihovna je po strahovské druhá největší své kategorie v našem státě. Obsahuje více jak sto tisíc svazků, z nichž 30 tisíc pochází z doby před rokem 1800. Hlavní sál o rozměrech 24 x 12 metrů a vysoký 15,5 m nás zaujal nejen způsobem uložení knih ve třech ochozech nad sebou, ale i svou nádhernou výzdobou a nástropními freskami. Na prohlídku prelatury, konventu, klášterního parku a klášterního hřbitova už nezbyl čas.

Z TEPLÉ VEDLA NAŠE CESTA údolím stejnojmenné říčky do Bečova nad Teplou, kde byla plánována zastávka s možností oběda nebo prohlídky vzácné románské památky – relikviáře sv. Maura či hradu a zámku.

ČTYŘIAPADESÁTÝ ZÁJEZD

V sobotu 21. května nás ani nepřekvapilo, že po bouřlivé noci vykouklo sluníčko, aby nás doprovodilo na Moravu. Ač to zní neuvěřitelně, vydávali jsme se na náš společný již 54. zájezd s otcem Bedřichem Vymětalíkem.

Přestože cíl cesty byl velmi zajímavý – poutní místo u sv. Antonička nad Blatnicí se zastavením se v Luhačovicích a s krátkou prohlídkou tamního nádherného chrámu Svaté rodiny a na konec návštěvou sklípku v Žeravicích – nedalo se nic jiného dělat, než procházet vzpomínkami na uplynulé roky a především na posledních devět let, které jsme jako farnost prožili na cestách.

Během těch roků jsme navštívili tolik krásných míst v naší zemi, prožili tolik zajímavých setkání, vzájemně se potkali s tolika našimi farníky, z nichž někteří již nejsou mezi námi.

Děkuji vám všem, kteří jste mi vždy pomáhali radou s výběrem zajímavých míst. Děkuji vám všem, kteří jste mne podporovali v těžších chvílích, když se na cestách vyskytly nějaké potíže. Děkuji vám všem, že jste měli o tyto zájezdy zájem a zase znovu a znovu jste se na ně hlásili.

Děkuji pateru Bedřichovi za to, jak se nám věnoval a že zájezdy nepovažoval za ztracený čas. Za všechny poutníky z naší lhotecké farnosti mu přeji mnoho Božího požehnání, zdraví a mnoho dalších poutních zájezdů v nové farnosti.

HANA STEHLÍKOVÁ

Úmysl to byl záslužný, leč časové možnosti prohlídek pro nás naprosto nevyhovující. Ve vymezeném čase na přestávku, který byl kupodivu poměrně dlouhý, skoro dvě hodiny, jsme z toho nemohli nic stihnout, protože stanovené časy prohlídek se nám do přestávky nevešly. A tak jsme měli dost času na prohlídku městečka, exteriérů zámku a hradu a zklidnění těla i ducha před poslední zastávkou zájezdu, kterou byly Karlovy Vary.

Vjezd zájezdových autobusů do města je zakázán, ale z odstavného parkoviště jezdí do centra místní doprava, dokonce často a zdarma, čehož jsme využili. A pak už procházka městem podél říčky Teplé, kolem známého Grandhotelu Pupp, kde si otec Bedřich Vymětalík chtěl dát alespoň kávu, ale myslím, že při pohledu na cenovou nabídku se této touhy vzdal. Samozřejmě nechyběla ani návštěva Vřídla, nákup tradičních lázeňských oplatek, ochutnávka zdejších pramenů. Jen bylo zapotřebí mít k tomu lázeňský pohárek. A pak už jsme mohli chodit po kolonádě jako lázeňští hosté. Většina z nás neopomněla navštívit i kostel sv. Maří Magdaleny, jedno z vrcholných děl K. I. Dienzenhoferova, postavený v letech 1732–1736, kde byla možnost vstoupit i dovnitř.

Karlovy Vary jsme opustili v podvečer a v dobré náladě a s ochranou Boží jsme nakonec stanuli před kostelem na Lhotce. Dík paní Haně za organizaci, otci Bedřichovi za duchovní doprovod, vždyť to byl s ním předposlední poutní zájezd.

Třeba některý z našich dalších zájezdů povede k trapistkám, které v současné době budují nový klášter Naší Paní nad Vltavou v Poličanech u Křečovic. Zatím jen víme, že místo pro stavbu včetně základního kamene klášterního chrámu bylo požehnáno 5. srpna 2008, že v současné době stojí již celý komplex klášterních budov včetně moderního a opět mystického klášterního kostela jako v Novém Dvoře. Benedikce dokončené stavby dosud nebyla nikde publikována. Jistě i návštěva tohoto kláštera nebude jednoduchá, protože přísná klauzura trapistek moc komunikace s veřejností nedovoluje.

Text a snímky
VLADIMÍR TUREK

Zdraví Vás Váš Kristián. Tolik jsem se na Vás těšil, vždyť už začal krásný, barevný podzim a Vy opět chodíte do školky nebo do školy.

Kocourek Mourek přemýšlel, co by mi vyvedl, a musím říci, že se mu to docela povedlo. Připravil hru na schovávanou a první se běžel schovat. Počítal do deseti a zavolal „Uuuužžžž“. Začal jsem prohledávat všechny lavice v kostelíčku. Nikde nebyl. Tak jsem se vyšplhal k varhanám. Tam také nebyl. To už začalo být vážné. Proběhl jsem celou zahradu, ale kocourek Mourek pořád nikde a nikde. Jenom na mě občas zavolal „Tady jsee-eeem,“ ale to bylo tak všechno. A protože máme v kostelíčku nového kamaráda, pejska Nunínka, nevěděl jsem, kde oba jsou. A „baf!“ Najednou na mě kocourek i pesek vybaflí u smrku, toho, co stojí v rohu na zahradě. Lekl jsem se jako hrom a pořádně jsem kamarády prohnal. To tedy byla super hra!

Tak se těším, děti, že zase chodíte na náboženství a do kostelíčka v neděli.

Kdo by chtěl, může mi namalovat krásný obrázek. Dejte ho do sakristie, podepište se a určitě Vám pošlu sladkou odměnu.

Ještě Vám posílám malý kvízek.
Zdraví Vás Váš Kri..., Kri..., no přeci
KRISTIÁN

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

1. Svatý Martin má koníka:

- hnědáka,
- ryzáka,
- bélouška.

b) nevíme, na koho máme vzpomínat,

c) vzpomínáme na lidi, co jsou napsaní v kalendáři v listopadu.

2. Posvícení v kostele znamená:

- rozsvítíme všechny svíčky, i ty, co jsou na půdě,
- slavíme posvěcení kostela,
- uvaříme si svíčkovou a povídáme si o kostele.

4. Kristián má v kostele tyto kamarády:

- žirafu, slona a velrybu,
- koníka a akvariijní rybičky,
- kocourka Mourka, andělíčka Vločku, pejska Nunínka a všechny děti.

3. Slavnost Věch svatých znamená:

- vzpomínáme na všechny statečné a hodné lidi na světě,

Rubriku pro děti připravila
HANA STEHLÍKOVÁ

KAM DOLETĚLY BALÓNKY

Z letošního karnevalu pro děti se na lhoteckou faru vrátily zprávy o doletu čtyř balónků: **Michala Sochy** z Německa u obce Dohna u Drážďan, ze vzdálenosti 144 km, **Prokopa Kotka** z Luk nad Jihlavou – 138 km, **Lucinky**

Kelbelové z Kalhova, pošta Větrný Jeníkov – 116 km a **Vojty Melzera** (v tomto případě však nebylo místo nálezu zapsáno). **Tito výherci si mohou vyzvednout svou odměnu v sakristii.** (jv)

TÉMA SI ZVOLÍ DĚTI

Karneval pro děti se napřesrok uskuteční 18. února od 15 do 18 hodin.

Téma karnevalu si zvolí samotné děti. Do konce roku 2011 mohou na

www.karneval-lhotka.webnode.cz hlasovat, jestli chtějí karneval na téma Cesta kolem světa nebo Oblíbení hrdinové z knížek nebo Putování džunglí. (jv)

NABÍZÍME CESTOU OBĚTI A KŘÍŽE NAHRÁVKY

Nabízíme možnost zapůjčení přednášek z Katolické charizmatické konference z let 2006–2011 v audio-nahrávce nebo na CD.

Každá konference má své téma a významné přednášející, např. Rainiero Cantalamessa, Jack Philippe, P. Vojtěch Kodet, P. Aleš Opatrný, Angelo P. Scarano, Kateřina Lachmanová, Veronika Barátová a další.

Nahrávky půjčujeme při setkání maminek vždy v úterý a tuto možnost nabízíme i ostatním farníkům, a to i v neděli po mši svaté v 10 hodin nebo i ve všední dny po mši u Edity Fořtové. (ef)

K R Á T C E

• **VE LHOTECKÉM KOSTELE** byli od uzávěrky Věstníku číslo 1/2011 pokřtěni Adam Jiří Merta, Tomáš Josef Duda, Marián Antonín Koníček, Petr Pavel Döllinger, Samuel Jan Seidler, Julia Maria Ricca, Kristýna Marie Cyrusová, Magdaléna Jaroslava Sudová, Václav Martin Kalenda, Václav Vavřínek Miroslav Bradáč a Vít Salajka.

• **Z NAŠICH ŘAD ODEŠLI** Miroslav Martin, Marie Šárková, Václav Janda, Jarmila Melicharová, Ludmila Neubauerová, Václav Čapek, Marieta Výprachtická a Stojan Radev.

• **74. VÝROČÍ** posvěcení kostela budeme slavít v neděli 6. listopadu v 10 hodin. Chrámový sbor, sólisté a orchestr pod taktovkou Ladislava Pospíšila provedou Missu quintu Václava Emanuela Horáka. Obvyklý velký úklid kostela před posvěcením začne v sobotu 5. listopadu v 8.30 hod.

• **ZÁJEZD DO TYNCE N. S.** k otci Bedřichu Vymětalíkovi se připravuje na sobotu 12. listopadu.

• **NĚKDEJŠÍ LHOTECKÝ** farní vikář P. Kamil Vrzal byl jmenován farářem v Uhlířských Janovicích. Další bývalý lhotecký farní vikář P. Stefan Michal Wojdyla nyní působí v Hořovicích.

• **TAJENKA KŘÍŽOVKY** v tomto čísle na straně 15 je „Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočiňte.“ (Marek 6,31) Tato křížovka byla původně určena pro prázdninové číslo Věstníku, ale to letos z technických důvodů nevyšlo. Jejím autorem je Miloslav Babič. (oh+red)

VELIKONOCE 2011

Doteky nebe a země

Výstava výtvarných prací

DENISA ANEŽKY LUBASOVÉ

Kostel Panny Marie Královny míru v Praze na Lhotce

červen – červenec 2011

Plakát na letní lhoteckou výstavu
Denisy Anežky Lubasové

Ne každému z nás je dána přímá cesta životem. Mnozí jdou po stezkách kostrbatých, někdy zavádějících, pěšinami útrap, omylů a strastí, které bolí. Denisa Anežka (*1985) přehlédla bludný kámen a proud života ji strhával den po dni. Z cesty lásky k Bohu a lidem se dostala na dráhu, jež pro ni mohla skončit v hlubinách. Nestalo se. Boží vůle je mocnější než lidská slabost.

Žila v okruhu dětí a posléze mládeže láskyplného lhoteckého společenství. Pak kolem patnácti potkala společnost, jež jí měla nahradit obě rodiny, tu vlastní i lhoteckou. Osobní revolta našla své prostředí. Pátrat po příčinách, nahlížet do hloubi její mysli nám nepřisluší. Můžeme jen sledovat, jak se najednou život dívky obrátil. Potvrdila to i výstava jejích drobných maleb, která v červnu a červenci probíhala v kapli Božského Srdce Páně.

Jsou to necelé dva roky, kdy se Denisa Anežka začala vracet k zálibě svého dětství. Už od čtyř let malovala a chodila do výtvarného kroužku ke skvělé učitelce Vlastě Wasylukové. V tom zaměření jí také pomáhala babička, umělecky citící zdatná pianistka, kterou jen závažný úraz odvedl z umělecké dráhy. Měla pro tvořivý vývoj děvčete velké pochopení. Že s novou společností Anežčin zájem odvál a že v ní zvítězila bouře dospívání, to ale nemohla

ovlivnit. Ani školu tehdy dívka nedokončila. Že se ale k malování teď vrátila, za to její rodina děkuje Bohu.

Nečekaně se v Anežce znovu ozvaly předchozí malířské záliby. Pociťovala nutnost pokračovat a vyjádřit rozpoložení své duše, k němuž došla v dětství dobrý základ. Tak vzniklo v proudu dvou let pětadvacet barevných obrazových vyznání o jejím odloučení od světa, odmítání jeho krásy a jistot, a posléze o zvládání úskalí života i o novém návratu.

Na výstavě Denisy Anežky Lubasové, s názvem Doteky nebe a země, jsme mohli sledovat její proměnu. Prozradila štětcem a barvou vlastní vzestup z temnoty noci a neúspěšné zimy k předjaří a jaru, od stmívání ke svitu modravých nocí s rytmem ticha, až k probouzení se v růžovém pastelu jarních sakur. Vše se pohybuje v sytých barvách, v temně- a světlomodrém proměnlivém ladění plynoucích linií, s kontrasty bělostných a někde žlutooranžových kruhů sluncí.

Podnětem k této výstavě byly dvě závažné kresby z letošního jara, s názvem Velikonoce 2011. Zachycují události prvních dvou dní velikonočního tridua. Symbolika toho času vyjadřuje i Anežčin boj s vnějším a vnitřním světem, utrpení a rány, které utržila, pocit odloučení od světa a bolestivé hledání jistot. Proti Zimomřivému slunci, Večernímu spočinutí a Tichému stmívání pak sledujeme Jarní podvečer, Pokojnou noc a Svítání před rozbřeskem, v nichž cítíme nový pohled na realitu života očima jitrního vidění dítěte vrůstajícího do dospělosti. Chceme Anežce přát šťastné doputování k cíli, kde by její umělecká i lidská hřivna byla zúročena. Bůh ale ještě neřekl své poslední slovo...

MARIE KULIJEVYČOVÁ

Česká trnová koruna,
jak ji vidí Denisa Anežka

Kvarteto Norbert, které vystoupí na koncertu pro Salesiánské středisko mládeže.

POZVÁNÍ NA BENEFIČNÍ KONCERT

Nový koncertní mistr ČF pro Salesiánské středisko mládeže

Všechny lhotecké farníky a příznivce vážné hudby srdečně zveme na 17. listopad od 19 hodin na benefiční koncert do Salesiánského divadla v Praze 8-Kobylisích, Kobyliské nám. 1 (stanice metra C Kobylisy).

J. Špaček mladší

Na benefičním koncertě, jehož výtěžek z dobrovolného vstupného bude věnován na dokončovací práce na hřišti pro děti v Salesiánském středisku mládeže v Praze-Kobylisích, vystoupí nový koncertní mistr České filharmonie, lhotecký farník Josef Špaček junior společně s kvartetem Norbert, jehož všichni členové – Milan Vavřínek, Petr Havlín, Jiří Řehák, Josef Špaček senior – jsou zkušenými hudebníci České filharmonie.

Na koncertě se nebude jenom hrát, ale i povídat o všem, co může lidi zajímat – o životě hudebníků České filharmonie, o studiu J. Špačka jun. v USA, o světových soutěžích atd. Otázky, na které hudebníci

během večera odpoví, je možné zasílat do 16. listopadu na e-mailovou adresu norbert17@seznam.cz. Ze všech zaslanych otázek budou vylosovány dvě, jejichž zaslátelé obdrží CD Josefa Špačka.

Jak čtenáři Věstníku vědí, Josef Špaček mladší během sedmiletého pobytu ve Spojených státech vystudoval dvě prestižní hudební univerzity – Curtis Institut v Philadelphii, kde získal za mimořádné výsledky cenu Fritze Kreislera, a Univerzitu Julliard School v New Yorku. Zde studoval dva roky u světového houslisty Itzhaka Perlmana.

V TÝDENÍKU ROZHLAS 22/2011 vyšel s Josefem Špačkem mladším rozhovor, kde mimo jiné odpovídal na otázku, co to obnáší stát se koncertním mistrem (ve čtyřiaadvaceti letech!):

Je to pozice lídra orchestru, první židle prvních houslí, pozice velmi zodpo-

Jako sólista účinkoval v mnoha státech na pěti kontinentech světa s významnými hudebními tělesy, jako jsou Philadelphia Orchestra, Česká filharmonie, Pražská komorní filharmonie, Auckland Philharmonic Orchestra, Kansas City Symphony, Brisbane symfonický orchestr a mnoho dalších.

Na koncertě zazní díla L. van Beethovena, J. S. Bacha, F. Kreislera, A. Dvořáka a H. W. Ernsta.

Děkujeme všem, kdo se účastí na benefičním koncertu rozhodnou pomocí salesiánům s dostavbou hřiště.

E. Š.

Snímky z archivu rodiny Špačků

vědná. Předpokládá to připravenost a stálou přípravu a určitě taky sebestjistotu. Máte na starosti čtyřicet houslistů a všichni jsou výborní, jinak by nehráli v České filharmonii. Za nejdůležitější tedy považuji vedení skupiny, nemůžete přece tak schopné hráče něčemu učit. (red)

HLASY A OHLASY

I JÁ MÁM TAKOVOU ZKUŠENOST Ad Přečetli jsme za vás (Věstník 1/2011)

Hokejista Jaromír Jágr svého času v rozhovoru pro MF Dnes řekl, že zatímco u nás si lidé málem Źukají na čelo, když přiznají, že jste věřící, v Rusku je tomu naopak. Víra i náboženství se tam opět staly součástí veřejného života.

Panna Maria při zjevení ve Fatimě předpověděla, že Rusko se obrátí. Možná, že to, co řekla, nebylo publikováno zcela přesně. Podle toho, co vím z doslechu a co jsem i sám v Rusku dokonce ještě za starého režimu zažil, se zase tak moc obracet nemuselo.

Pravda, pravoslavná církev v Sovětském svazu mnoho vytrpěla a řeckokatolická tam byla dokonce zakázána, ale v srdcích mnoha lidí víra zůstala hluboce zakořeněna.

Když jsem se později – až řadu let po maturitě – zkamarádil s naší starou ruštinářkou a zjistili jsme, že jsme ideově na stejné vlně, vyprávěla mi, jak po druhé světové válce, kdy pracovala na sovětském velvyslanectví v Praze jako tlumočnice, zaměstnanec tvořili vesměs věřící lidé.

Kdykoliv jsem se pak zejména v sedmdesátých letech minulého století služebně dostal do Moskvy nebo do Kyjeva, chodil jsem ve volných chvílích po kostelích, a jak se říká, sledoval cvrkot. V tehdejších kyjevském katedrálím chrámu s nádherným vyobrazením Matky Boží (skutečná katedrála tenkrát mohla „sloužit“ jen jako státní muzeum), jsem jednou pozoroval školáka a školáčku, kteří si chrám, řekl bych skoro zbožně, prohlíželi.

V Moskvě jsem podle plánu z Budapešti zakoupeného v maďarské prodejně v Praze, chodil po činných pravoslavných i jiných křesťanských kostelích, jak tam byly vyznačeny. (Nebyly tam však všechny.) A tak jsem se jednou ocitl u krásně opraveného kostelíka; kostely, jež sloužily jako zdravotnická zařízení, kanceláře nebo skladiště byly tehdy vesměs velice zanedbané.

Zajímalo mne, jestli je to činný kostel, nebo ne. Bylo to ještě v časech, kdy na dveřích chrámů nebývaly cedulky s dobou bohoslužeb (asi se tehdy něco takového ještě veřejně uvádět nesmělo; informace o době konání bohoslužeb se začaly na kostelích objevovat až později).

Starší ženy se šátkem uvázaným na babku, která šla kolem, jsem se zeptal: „Izvinitě, eto dějstvjuščaja cerkev ili nět? – Promiňte, je to činný kostel, nebo ne?“

Zastavila se a odpověděla: „Ano, to je činný kostel.“ A asi z opatrnosti jakoby propagandisticky dodala: „U nás je mnoho činných kostelů.“

V té době jsem už měl církevně politickou situaci v Rusku a hlavně v Moskvě natolik zmapovanou, že jsem věděl, že tomu tak není. V obrovské Moskvě jich bolševici v provozu tak mnoho nenechali. Ale co ona mohla vědět, jestli nejsem nějaký fízl nebo provokatér. Něco si o mně však domyslet mohla. Zdvořile jsem se jí ptal na činný kostel, zatímco obecný lid v Moskvě kostely ironicky rozdělával na rabotajuščie i nērabotajuščie – pracující a nepracující.

U moskevských baptistů jsem se nachomýtl ke slavnostnímu křtu asi 25 vesměs mladých věřících. Byl to nezapomenutelný duchovní zážitek.

Ať se to komunistům líbilo, nebo ne, ve druhé polovině 20. století začaly v sovětském Rusku přibývat nepovolené protestantské sbory. Ve snaze tomu čelit režim tedy začal víc vycházet vstříc oficiálně povolené baptistické církvi sjednocující různé evangelické denominace, které jako registrované měl pod kontrolou.

Velkým zážitkem pro mne byly ve druhé polovině osmdesátých let minulého století oficiální oslavy tisícího výročí křesťanství na Rusi, probíhající už v duchu gorbačovské perestrojky – Gorbačovova politického uvolňování. Jako redaktor Naší rodiny jsem se na ně dokonce dostal služebně. A s němým úžasem jsem zíral, co najednou psaly o pravoslavné církvi a křesťanství vůbec noviny, vysílala televize, čím žil ruský kulturní svět.

Asi nikdy nezapomenu na dojemný dokumentární film o bolesti vesničanů odkudsi z Podkarpatské Rusi, oficiálně Zakarpatské Ukrajiny, že jim požár zničil typický rusínský kostelíček. Ostatně na Podkarpatské Rusi, když jsem se tam za někoho z jiné redakce, kdo najednou jet nemohl, na poslední chvíli dostal na stavbu tzv. tranzitního plynovodu, jsem také viděl zajímavější věci než jen obří plynové potrubí. Upoutalo mě mnoho křížů a kapliček podél cest. Tedy přímo u cest, na veřejném prostranství ne, ale zřejmě šikovně přesunutých na soukromý pozemek za plot, ať už to byl soukromý pozemek opravdu nebo tehdy ještě soukromý jen v uvozovkách. JIŘÍ SŮVA

**MŠE SVATÁ ZA JAPONSKO
Ad Třináctkrát na zájezdu
v Japonsku – Země na spícím
drakovi – Zemětřesení v kostele
(Věstník 2/2011)**

U svatého Ignáce jsem byla na latinské mši svaté za oběti zemětřesení v Japonsku. Mši sloužil jezuita Ludvík Armbruster, který v Japonsku v duchovní službě a jako univerzitní profesor působil více než 40 let. Bohoslužby se zúčastnili japonští katolíci i buddhisté a vůbec všichni, kteří tuto tragédii stále vnitřně prožívají.

O hudební doprovod se postarala Schola gregoriana Pragensis Davida Ebena a opat Saikawa Buntai z buddhistické školy Tendai, představený liturgického sdružení Gyosava-ryu Tendai shomyo, s nímž Schola gregoriana Pragensis již více než dvanáct let spolupracuje na projektu Blízké hlasy z dále, postaveném na souznění gregoriánského chorálu a tendaiských liturgických zpěvů shomyo. To tedy byla síla hlasu, který beze slov vyjádřil mnoho pocitů!

L. Armbruster založil homilii na citaci dopisu japonské holčičky Helenky, který napsala Benediktu XVI. Chtěla, aby jí papež, který mluví s Bohem, vysvětlil, proč se musejí děti takové tragédie, která je postihla, bát.

Svatý otec jí odpověděl: Milá Helenko, odpověď neznám, ale jistě je Bůh s vámi a jednou se dovíme, proč k něčemu takovému muselo dojít a k čemu bylo dobré, že právě vás postihlo takové neštěstí. Svěho jediného Syna Bůh také obětoval. I to byla velká tragédie, a přece přinesla světu spásu.

Už nyní, kdy svět tuto událost se zděšením pozoruje (a nadto ještě časovaná bomba – jaderná elektrárna), burcuje lidské svědomí a nutí člověka uvažovat, co je to hřích a jeho následky. Zároveň se mnoho lidí modlí a je tak s nimi duchovně spojeno.

Spolu s modlitbou za spásu všech tragicky zemřelých směřovaly modlitby i k srdcím živých, aby pod tíhou svého břemene neklesli a neztratili naději.

Čekala jsem, že u sv. Ignáce bude mnohem víc lidí, ale i tak byl kostel zaplněný.

Na závěr ještě slova hlavního organizátora akce Robina Shoen Heřmana z Česko-japonské společnosti: „Věříme, že do Japonska dolehne pozitivní energie této modlitby. Zároveň se ale atmosféru této jedinečné liturgie pokusíme obyvatelům postižených oblastí zprostředkovat i ve formě zvukového a obrazového záznamu, který by se dal odvysílat, případně pustit na příhodném místě tam, kde to podmínky umožní. Věříme, že odměnou jim bude neopakovatelná atmosféra i jedinečný duchovní a hudební zážitek.“

JARMILA JAROLÍMKOVÁ

POMŮČKA: ANTIDOTUM, ILS, KP, RIH, OSAN, RYAL.	INIC. SKLADATELE DVOŘÁKA	LÍSTEK	1. ČÁST TAJENKY		STÁT. POZN. ZNAČKA (ZKR.)	ČLENOVÉ SEVERO- AMERICKÉ SEKTY	2. ČÁST TAJENKY	GRAM (ZKR.)		MĚSTO NORSKA	3. ČÁST TAJENKY	PÍSMENKO A (LATINS.)	SPZ KARVINĚ
BÁJNÝ SKŘÍTEK				MLHA S OBSAHEM KOUŘE					OBEC OKRES. BEROUN SPZ OLOMOUCE				
DVOJZPĚV				POŽÁDATI									
	SPZ PLZEŇ- JIH BRVA			SPZ ŽDÁR N. SÁZAVOU DRUH LENOCHODA				CELNÍ POPLATEK CHEM. ZN. EUROPIA				KOČKOVITÁ SELMA	SLON AFRICKÝ
ŘEDITEL (HOVOR.)					CÍRKEVNÍ OBRÁD ŘÍMS. 505				OBEC OKRES. N. JIČÍN HUDEBNÍ ZKRATKA				
PROTIJED										PEL SPZ ROKYCAN			
ANGL. VIDĚT				VENKU CHEM. ZN. STRONCIA				OBILNINA CHEM. ZN. KRYPTONU					
BÁJNÝ STARO- RECKÝ PASTÝŘ					ANGL. INKOUST UKAZOVACÍ ZÁJMEMO				O CO OZNAČ. ČESKÝCH LETADEL			NAŘÍKATI	POLOZVÍ- ŘECÍ MYTOLO- GICKÁ BYTOST
	KÓD ZEMĚ SEVERNÍ KOREA	SONDA VODNÍ ROSTLINA				LETADLO (HOVOR.) SEVEROVÝ- CHOD (ZKR.)				SYSTÉM PRO PŘÍSTÁVÁNÍ LETADEL MODRÝ JEDNOKLON. NEROST			
SLONÍ ZUBY				8 MPZ ALBÁNIE				SKVRNA RHODE ISLAND HOSPITAL (ZKR.)					
KALABA					VÍŘENÍ KÓD LETADEL LIBANONU				ROZTÁT LESKLÝ NÁTĚR				
	TRUP BOBIZAČNÍ SLABIKA					OBRYSY OPICE							
DOUŠEK				NĚMEC. MUŽS. JMÉNO ZÁPOR							EVROPAN PŘEDLOŽKA		
PRAŽSKÝ PODNIK					PŘEDLOŽKA TELEVIZE (ZKR.)			ZNAČKA KRUŽÍTEK OBYVATEL MONGOLSKA				VIKING	PŘÍZVUK
POMŮČKA: AAD, OPF, ONT, LO, RC, FRUKO.	TRÁŤ	HOD RÝHA				JAK (SLOVENS.) ČÁST ELEKTRO- MORU			POLOOPICE SPZ TOPOLČAN				
OSTEN				VVVRTÁVAT LETOPOČET (ZKR.)						OPRAVNA LODÍ INIC. HERCE TRÍSKY			
PLATIDLO SAÚDSKÉ ARÁBIE					VĚŽNÍ HODINY KÓD LETIŠTĚ OPA-LOCKY						KÓD LETEC. TCHAJ-WAN (ZKR.) UMĚLÝ JAZYK		
ASI			POTÉ ŘÍMS. 499						ANGL. ČAS KÓD LETEC. RAKOUSKA (ZKR.)				
LYŽE				STRÁŇ (NÁŘEČ.)						DOMÁCKY DANIEL			
INIC. VÝTVARNÍKA DEJNEKY				OVOCNÝ SIRUP (ZNAČ.)						KÓD LETIŠTĚ ONTARIO			

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

JEŠTĚ PŘEDTÍM, než se budeme trápit nad tím, „jak málo nás ve společnosti je,“ zkusme si položit otázku, zda dostatečně využíváme prostor, který je nám dán. Naším prvořadým úkolem je vnášet přitažlivost Boha. A náš Bůh není jen otázka doby strávené v kostelní lavici. Celý náš život se má vztahovat k Bohu, celé naše usilování. Proto si myslím, že by se naše církev měla vydat cestou, kdy se snaží nabízet kvalitní a trvalé hodnoty tam, kde v důsledku společenské frustrace scházejí, namísto toho, aby se (neustále) soustředovala na množství svých stoupenců. Pokud je taková práce prováděná dobře – a na mnoha místech světa, jako je Latinská Amerika, Afrika, či Jižní Korea, tomu tak skutečně je – budeme se moci těšit i významnému celospolečenskému vlivu. Osobně se také domnívám, že bychom jen velmi těžko hledali lepšího jmenovatele společného takřka všem evropským národům, než je křesťanství, protože s křesťanskými principy univerzální rovnosti a svobody se – na rozdíl od nejrůznějších dnešních pseudoideologií – dokáže ztotožnit takřka celá Evropa. Je proto pouze na nás, jak možností dnešní pluralitní společnosti při názorovém střetu s ostatními náboženstvími a ideologiemi využijeme.

Arcibiskup DOMINIK DUKA,
VÍKEND MF DNES
29. ledna 2011

...CO JE NA TĚHLE PRÁCI „vzrušující“, když pokaždé končí smrtí?

Hrozně se mi líbí, jak se ukazuje, že duch je mnohem silnější než tělo...

Nikdy před tím jste o ničem takovém neslyšela, nebo to jako lékařka nezažila?

Pro mne jako nevěřící jsou to velké zážitky, protože se hrozně často opakují... To v nemocnici nikdy nezažijete. Tam maximálně zaslechnete: Hlavně aby tady děda zůstal, my nemáme kde a jak se o něj starat... Proto je tak hrozně hezké vidět, jak se lidé dovedou s láskou postarat o své blízké.

IRENA ZÁVADOVÁ,

lékařka prvního domácího hospicu
Cesta domů, který nabízí služby
nevyléčitelně nemocným a lidem,
kteří o ně doma pečují

LIDOVÉ NOVINY 23. prosince 2010

KOSTEL PANNY MARIE KRÁLOVNY MÍRU

ADRESA

Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru,
Ve Lhotce 330/36, 142 00 Praha 4-Lhotka

Telefon: 725 797 561

E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz; jmkorda@seznam.cz

Internet: <http://lhotecka.farnost.cz>

Bankovní spojení: číslo účtu 74 326 329/0800 (Česká spořitelna). Ve zprávě pro příjemce prosíme vždy uvádět účel daru pouze výběrem příslušného účelu z těchto variant: buď **potřeby farnosti** nebo **fond investic – Kominice** (Ke zde uvedeným účelům více viz Věstník 1/2011 strana 5.) Jakýkoliv jiný účel daru je nezbytné předem projednat s duchovním a ujistit se, že farnost může dar pro stanovený účel přijmout a jeho účel také naplnit.

DUCHOVNÍ

Administrátor P. Mgr. MUDr. Jiří Korda

PASTORAČNÍ ASISTENTKA

Ing. Olga Hroudová

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Neděle	8.00	10.00	18.30
Úterý			18.30
Středa	8.00		
Čtvrtek	8.00		
Pátek		15.00	18.30
Sobota			16.00

Mše upravená pro děti jednu neděli v měsíci v 10 hodin.

Změny časů bohoslužeb podle ohlášení, zejména v květnu (májové pobožnosti), o hlavních prázdninách a v období hlavních církevních svátků.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Ve středu po ranní mši svaté 30 minut,
v pátek po večerní mši svaté až do 21 hod.

NĚKTERÉ DALŠÍ AKTIVITY V KOSTELE

Následující akce se konají, pokud není uvedeno jinak, od září do června.

Farní akademie od října do května obvykle jednou za měsíc
v 16.30 hod. v neděli

Vyučování náboženství od října do května ve středu od 16.30 do 17.15 hod.,
ve skupinách podle věku dětí.

Společenství starších náctiletých (cca 16–22 let) každé úterý po mši sv.

Společenství středních náctiletých (cca 13–15 let) jednou za dva týdny
ve středu od 18.45.

Společenství mladších náctiletých (cca 11–12 let) jednou za dva týdny
ve středu od 18.45.

Setkání maminek s dětmi v úterý v 9 hod. jednou za dva týdny.

Čaj pro seniory a všechny, kdo nechtějí být sami, každou druhou sobotu
v měsíci po odpolední mši svaté, tedy asi od 16.45 hod. v sále sv. Václava.

Chrámový sbor má zkoušku každé úterý od 20 do 22 hod.

Farní knihovna v úterý od 17.30 do 18.30 hod.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

Každou středu v 16 hod. mše svatá (kromě letních prázdnin) střídavě s bohoslužbou slova v nemocniční kapli sv. Václava.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek jednou za dva týdny mše svatá v 15 hod.

SOCIÁLNĚ OŠETŘOVATELSKÉ CENTRUM V ZÁRUBOVĚ UL.

Mše svatá první čtvrtek v měsíci v 9.30 hod.

Aktualizované údaje ve Farním příručníku nebo na internetu.